

В молочнім золоті усміхнена дитина,
Що стріли теракотові з усіх сторін
Й серця на лусочки фотонні розтира,
Дарма що немічне й ще на руках татуня.

Пелюшкою — загнало вниз усіх титанів,
Куди не допливає з вантажем й Харон.
Щойно народжене — і вже, як світ — старе,
Що п'яткою, мов м'яч — бездоння мегатонни. —

Кривого простору пацьори оксамиту
Обабіч видимого, як гудок, самотньо —
Крізь зони попелу і зони занечулень, —

Розплата мозком і душею за ночівлю. —
Маля, що засвітило в кожному двигун
Й на бік — долонею — усі річки доган,

Щоб — центр. — Найтяжчий той тягар, що без ваги.